

RAFAELOVA ŠKOLA

Vlnění nymf

Renata Štulcová

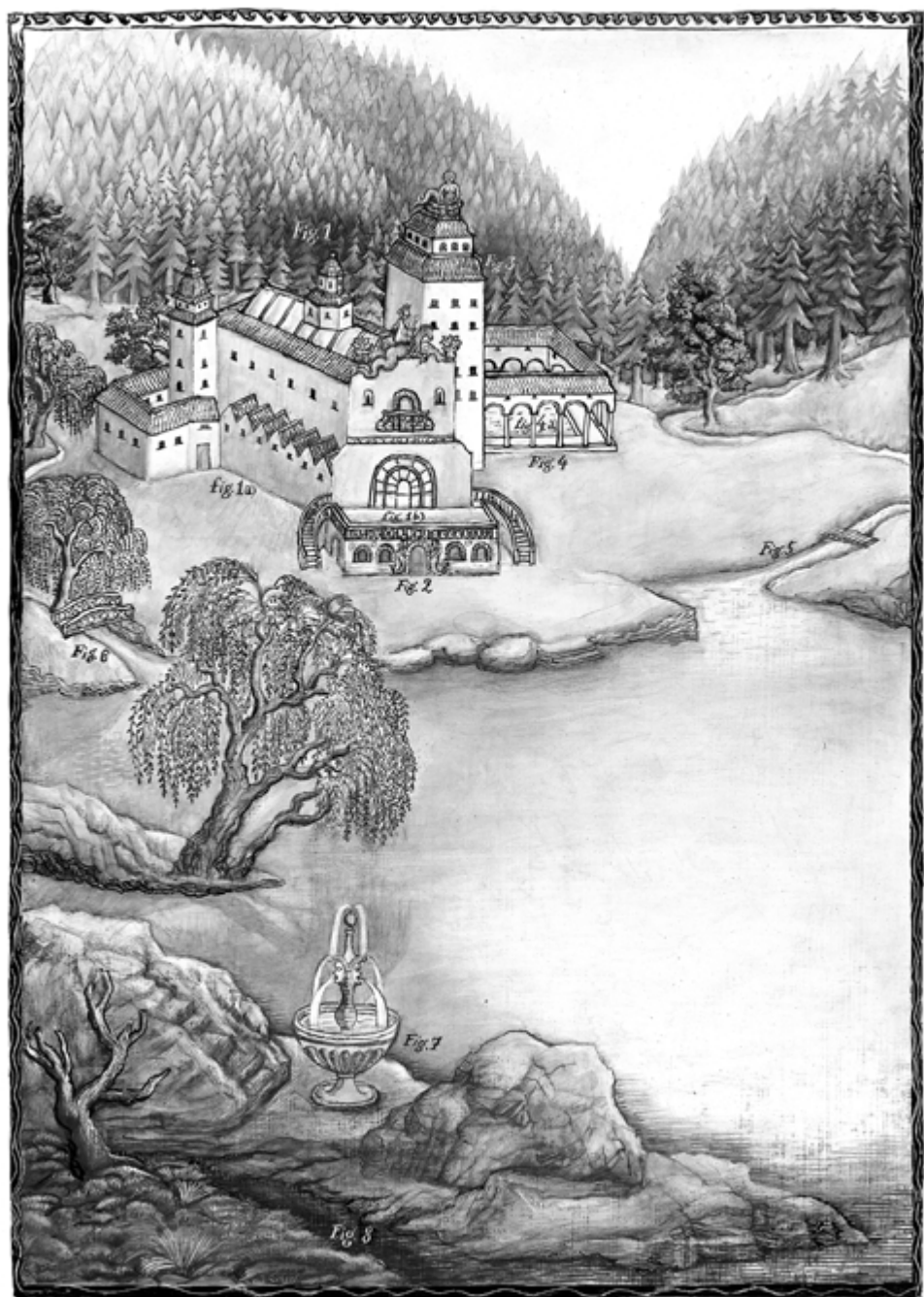

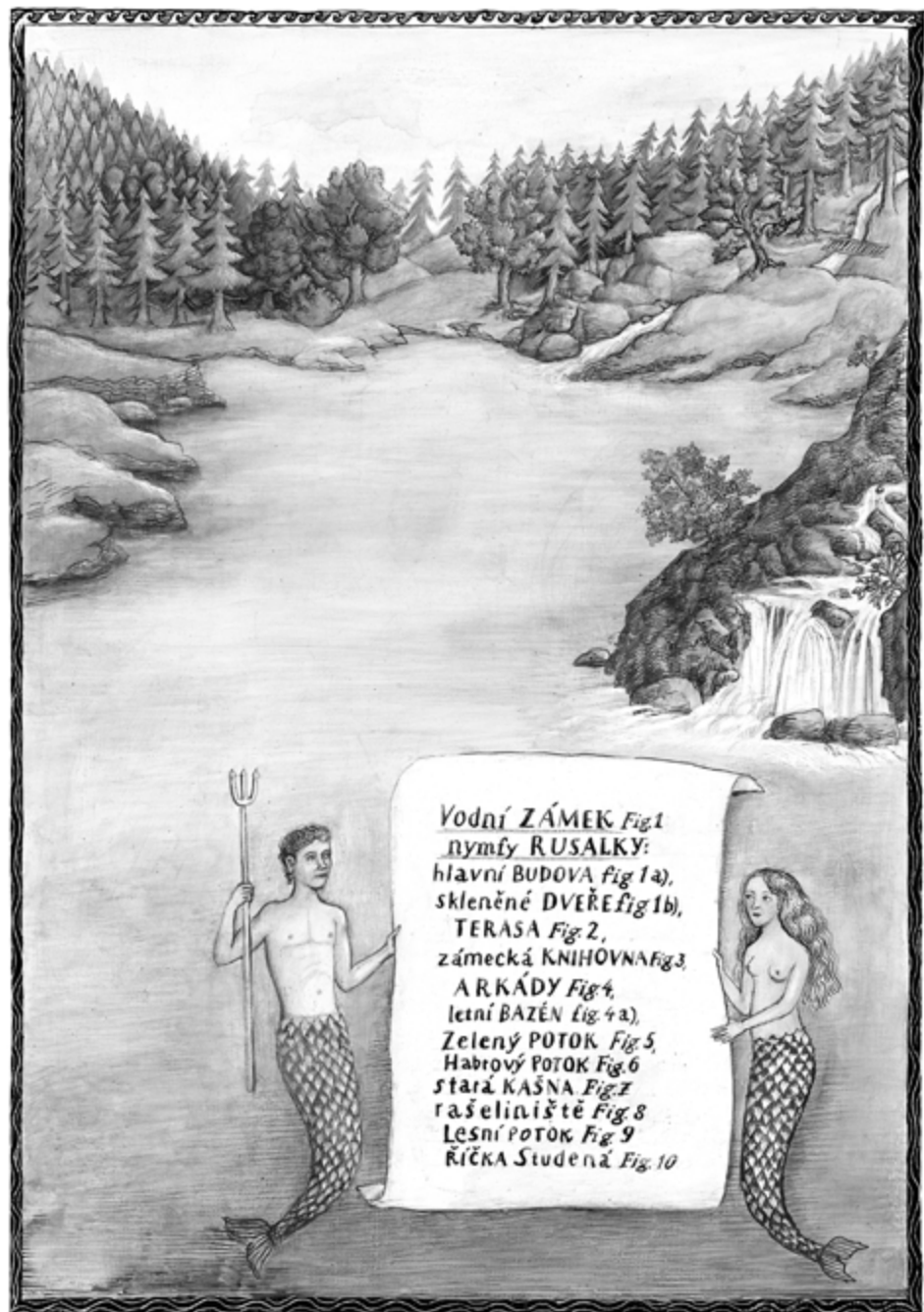
MAITREA

Rafaelova škola

Vlnění nymf

Vodní ZÁMEK Fig.1
Nymfy RUSALKY:
hlavní BUDOVA Fig.1a),
skleněné DVEŘE Fig.1b),
TERASA Fig.2,
zámecká KNIHOVNA Fig.3,
ARKÁDY Fig.4,
letní BAZÉN Fig.4a),
Zelený POTOK Fig.5,
Habrový POTOK Fig.6,
stará KAŠNA Fig.7,
rašeliníště Fig.8,
Lesní POTOK Fig.9,
ŘÍČKA Studená Fig.10

Rafaelova škola

Vlnění nymf

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Rafaelova škola. Vlnění nymf/Renata Štulcová. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha:

Maitrea, 2017

ISBN 978-80-7500-302-7

821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2017

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-302-7

Obsah

1. Podzimní čas s Atlantidou	1
2. Pod vlivem Plutona	9
3. Tenhle kluk je král?	17
4. Horovo oko	25
5. V podezření a ohrožení	35
6. Setkání v lese	43
7. Princezna v zeleném	51
8. Vzpomínky krále kentaurů	55
9. Láska a žárlivost	61
10. Hvězdný vtíp	67
11. Obrazy zkázy	73
12. Slunovratný spánek	79
13. Útok z písku	87
14. Barva duhovky	97
15. Hlídky a navigace	105
16. Pátrání v muzeu	111
17. Kdo je Krakonoš?	119
18. Ainina bolest	125
19. Jak se rodí voda	129

20. Vlíí cesty	137
21. Vzpomínky na Atlantidu	143
22. Rande s navigací	147
23. Ainina poslední vzpomínka	155
24. Jakubská slavnost	159
25. Zakynthos	167
26. Útok v zálivu	175
27. Musím ze školy	185
28. Podmíněné vyloučení	189
29. Melissánina jeskyně	197
30. Zášť	203
31. Omámeni delfíny	209
32. Hovořit s delfíny	215
33. Líhnutí želv	223
34. Svítání v Atlantidě	229
35. Podzimní čas s Atlantidou	241
36. Den s Aine	251
37. Příjezd Plantefolieho	261
38. Vloupání	271
39. Noční útok	273
40. Láska ve vločkách	277
41. Vpád do Kentaurionu	287
42. Prozrazena	293
43. Nepříjemné setkání	299
44. Královna matka	305
45. Povýšení kentauři	311
46. Hostem královny.....	321

47. Pravda o babičce	327
48. Nešťastný návrat	335
49. Stella Maris	345
50. Pohřbené město	351
51. Využij ty dary	363
52. Míza v žilách	369

Milí čtenáři,

snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v knize nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.

Děkujeme, Váš nakladatel.

Podzimní čas s Atlantidou

1.

*Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny,
a život je jen ostrůvek,
co ze všech stran je obklopený spánkem...*

– William Shakespeare, *Bouře*

LUNA OBÍHÁ ZEMI a všechny vody světa ji následují, nadechují se, vydechují, vlněním se dorozumívají, vlnění prochází všemi a vším.

Vlněním procitla.

Neznala své jméno, ležela v příšeří, vznášela se vlněním a v dáli přes světlou clonu probleskovalo rozmazané světlo.

Snažila se zaostřit. Světlo zůstávalo matné.

Zdálo se, že dokáže přemýšlet, ale nevěděla, co je přemýšlet, ani neměla o čem. Slabě osvětlená nicota jí přemýšlet neumožnila.

Nevěděla, co je teď a potom, co bylo předtím. Neznala ještě plynutí času. Vždyť do bytí procitla právě před chvilkou...

Neznala žádné zvuky kromě hudby, kterou s sebou vlnění přinášelo. Ležela a naslouchala druhému zvuku, který se objevil blízko a byl stále silnější.

Dum, dam, dum, dam...

Začínala být neklidná. Ve své mysli cítila něco divného. Začala si uvědomovat, že zná ještě něco, že před procitnutím bylo ještě... *Dum, dam, dum, dam...* Údery byly stále silnější... Snažila se rozpomenout...

To je srdce! Moje srdce, blesklo jí hlavou.

Šupiny, klepeta, klepeta, klepeta... Tady je... Klepeta, klepeta, klepeta... Tady...

Za clonou se míhal divný stín, tančil dokola a ve vlnění přicházela drmolivá slova.

Ryby, ryby, šupiny, šupiny, klepeta, klepeta, klepeta... Tady je... Klepeta, klepeta, klepeta... Tady, tady je...

Ryc!

Tlak!

Vrhla se na ni jakási síla. Instinktivně se jí bránila, poprvé se pohнула. Poprvé poznala, že není jen myslí a srdcem. Poznala, že má tělo, dlouhé tělo.

Zavlnila se v síle, která ji přepadla, a síla se rozplynula kolem. Zbylo zase jen vlnění a údery srdce. Ležela obklopená silou, která už na ni neútočila, neubližovala jí. Naopak, konejšila ji svým vlněním, objímala ji něžně jako... Jako... Věděla, že zná něžné objetí, ale nepamatovala si na ně. Nepamatovala si, kdo jiný by ji kdy objímal než tato síla.

Kolem sebe viděla povlávat dlouhé prameny, netušila, že to jsou její vlasy. Dostala ještě větší strach. *Dum, dam, dum, dam...* srdce jí divoce bilo. Opět se nehýbala. Nevěděla, že se může znovu sama pohnout. Že pohyb je zákonem kosmu.

Náhle ucítila měkký studený dotek. Zamrazilo ji, pokusila se otočit, ohnat, ale nezvládla své tělo v té vlnivé síle. Narazila. A tam, kde měla mysl, se jí rozlila bolest.

Au! chtěla křičet. *Au...* Ještě naposled ji zamrazil neznámý dotyk. A zaslechla drmolení.

Klepeta, klepeta, klepeta... Studená Marina... Klepeta, klepeta, klepeta... Už jdou... Jdóóóuuuu... Utikááát...

Divoké kvílení, které ji roztřásl, náhle utichlo, vlnění ji zhouplo, omdlěla bolestí a vtom ji kdosi zvedl ke světlu.

„Vyplivni vodu a nadýchni se!“ zaslechla, než dostala pořádnou herdu do zad. Kuckala ze sebe vodu a jako bázlivé zvíře se rozhlížela kolem sebe.

„Nad hladinou dýcháme plicemi, takže musíme vodu vždycky vyplivnout, na to nezapomeň, sestřičko,“ radila jí plavovlasá nymfa.

Nymfy ji vynášely na břeh bazénu a potom na lůžko z proutí.

Tady, bez konejšivé náruče mateřského vlnění, na ni dopadla zemská tíže. Gravitace jí dala vědět, že na souši je z ní nemotorná zranitelná bytost.

Plavovláska při vystupování z vody změnila svůj ocas v nohy, navlékla si tyrkysové hedvábné roucho a usedla vedle ní.

„Klidně lež,“ prohlížela si její modré natlučené čelo. „Matka i profesor Emanuel mi říkali, že každou metamorfózu nepěkně prožíváš, rozebírali jsme, jaké jsi měla problémy s hadím ocasem.“

Jsi poslední v metamorfóze, tvoji spolužáci už docela obstojně plavou, takže máme co dohánět.“

Co je matka? Emanuel? Metamorfóza?

Dlouhovlasé ladné nymfy v přepásaných pláštích jí přinesly krátké tílko a sehnuly se, aby ji do něj navlékly.

„To jsou vaše vychovatelky, starají se o vás, dívky,“ upozornila ji plavovláska.

Měla pocit, že ví, že při oblékání tílka se musí zvednout a pomoci těm, kdo ji oblékají. Ale nedokázala to. Jen plácla velikou stříbrnou ocasní ploutví a to tak nešikovně, že ucítila ostrý náraz až v hlavě. Natlučené čelo ji znovu rozbolelo.

„Lež,“ uklidňovala ji plavovláska, když jí podložily záda a hlavu polštáři. „Přece si pamatuješ, že se nymfy jen tak neposadí.“

Nepřikývla. Nic si nepamatovala.

„Co je s tebou? Jsi nějaká zaražená,“ pohládila ji plavovláska po tváři a přikládala na čelo zelené listy, které přinesla jedna z vychovatelek. „Matka netrpělivě čeká na zprávy, byli jsme trochu překvapení, jak dlouho vespáváš, Marino...“

„Marino?“

„Jsi celá rozespálá nebo... Proč jsi tak vylekaná? Je ti špatně? Víš, kdo jsem? Rusalka, tvoje sestra.“

Marina neodpovídala, zato roztržitě zaostřila do otevřených dveří, které vedly na terasu. V dále viděla hladinu jezera. Oknem dopadaly dovnitř teplé sluneční paprsky, které se blýskaly na mramorovém obložení komnaty. Ne komnata, přímo sál to byl, s velikým mramorovým bazénem uprostřed. Ty paprsky – to bylo to světlo, které viděla po pocitnutí. Nyní si všimla, jak se na hladině bazénu vznáší světlé cáry.

„To je obal, v kterém ses metamorfovala,“ vysvětlovala Rusalka. „Pořád jsi spala, nepraskal ti, mysleli jsme, že ti ho zítra sami rozřízneme. Ale naštěstí jsi ho roztrhla sama...“

„Já...“ Marina polkla a zmateně zamrkala. „Já ho neroztrhla... Někdo... sahal na mě, křičel...“ vzpomínala, až jí naskákala husí kůže a ploutvemi projelo brnění.

„Marino, to se ti muselo zdát. Taková noční můra, věř mi,“ konejšila ji Rusalka a sevřela jí dlaň. „Gvendolíno,“ obrátila se na vychovatelku, „zavolejte okamžitě profesora Emanuela a taky Fontána. Ať přijdou pokud možno hned, že moc prosím.“

Gvendolína odešla a Rusalka s druhou vychovatelkou Lori dolesly Marinu opět do bazénu.

„Než profesori dorazí, musíš se rozplavat,“ říkala Rusalka. „Už máš za tu chvilku pořádně otlačenou hřbetní ploutev. A voda ti taky pomůže lépe rozpustit bouli na čele. Drž se rukama okraje. Tak a natáhni se na vodě. Skvělé, Marino,“ pochválila ji měkkým hlasem. „Tvoje páteř je teď víc jak dvakrát delší, než jsi ji měla jako víla. Chytnu tě v pase a Lori ti bude pomáhat s pohyby ocasu.“

Nevím, co je víla... Ale ve vodě se mi dobře pohybuje, není mi tedy tak těžko, zavřela Marina oči a jen se vlnila objímající vodou nahoru a dolů.

„Skvělé!“ zatleskala Rusalka. „A teď spoj ruce před sebou a vlněním proplav celý bazén.“

Marina se vlnila bazénem, ve vlnách se odrážely mramorové vzory a jí se zdálo, že vodě patří odjakživa. Svým stříbrným ocasem a ploutvemi lemovanými modří klouzala vodou jako bystrý proud.

„Fantazie!“ vyskočila ve vodě Rusalka a kolem ní se vznesly spršky vody. „Matka bude žasnout. A pak že jsi víla. Teď se najíš, a než přijdou doktoři, dáme se do dalšího tréninku.“

Vychovatelka přinesla lahodně vonící polévku. Uvnitř plavalo cosi barevného, ale jak byla Marina vyhladovělá, příliš to nezkoumala.

„Mořské řasy, výborná strava pro nymfy,“ upozornila ji Rusalka, přitom přešla k otevřenému oknu a zamýšleně se zahleděla do dálky.

Marina dojedla, odložila misku a lžíci a prohlížela si své tělo. Nepamatovala si, že by předtím vypadala jinak, ale tohle tělo vnímala jako ohromné překvapení. Kdekoli se svých šupin a ploutví dotkla, cítila, že se dotýká sebe.

Ponořila se do hloubi bazénu a na mysli jí vytanula jedna z mála vzpomínek, které měla.

Kdo mi roztrhl můj obal? Co mi chtěl udělat? Byl to jen sen, jak tvrdí Rusalka? Roztrhl mi přece obal, který mě chránil. Co mi udělá příště?

S tlukoucím srdcem se vynořila nad hladinu, ale spatřila jen klidnou Rusalku důstojně hledící do dáli za jezero. S Rusalkou se přestávala bát, že zaslechne ten vískot a někdo ji bude ohmatávat a ohrožovat.

Lákalo ji vlnění, vlnila se pod vodou nahoru a dolů, zkoušela, kterými pohyby se kam dostane. Ploutve používala podvědomě pro zastavování, stoupání, otáčení. S požitkem se pomocí dlouhé páteřní ploutve, kvůli které se nymfy nemohou položit na záda, dala do rolování ve vodě, jako kdyby válela sudy.

Vadí mi to tílko, zakrývá mi ploutev na zádech, uvědomila si a mokrý kus hadru ze sebe stáhla. Krásná ploutev, která jí vyrůstala téměř po celé délce páteře, se jí okrasně vlnila a válení sudů pod vodou se stalo naprosto geniální zábavou.

„Marino, hned se oblékni, co kdyby už přišel profesor Fontán,“ zaslechla v mysli Rusalčino kárání.

Zastavila podvodní dovádění a vyrazila nad hladinu. „Já budu takhle, mně je takhle líp. Tričko mě nesnesitelně drhlo do ploutve,“ odsekla Rusalce a zase se chtěla ponořit.

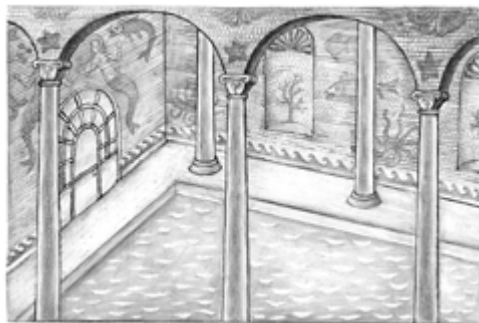

Rusalka přešla od okna k bazénu. S kamennou tváří si svlékla hedvábný plášť a skočila k Marině. Už při skoku se metamorfovala a nyní plavaly v bazénu nymfy dvě.

„Nemůžeš být takhle nahá. Podívej, já se umím metamorfovat tak, že si tělo pokryju šupinami až ke krku, ale tebe to musíme teprve naučit,“ zlobila se na ni, lapila ji v pase a donutila ji se ve vodě napřímit. „Poslouchej mě, Marino,“ mluvila na ni ledově přísným tónem. „Copak jsi při tom spánku zapoměla, že ve společnosti nemůžeš chodit nahoře bez?“

Nemůžeš chodit nahoře bez, už jsi velká holčička, vezmi si ty plavky..., zaslechla Marina hlas ze vzpomínek. *Nebyl ani Rusalčin, ani vychovatelčin. Byl...* Zavřela oči, ale ať se snažila sebevíc, neviděla vzpomínku na tu, která k ní mluvila.

„Co to je společnost? Proč si nic nepamatuju?“ vykřikla rozzlobeně. „Proč?“ plácla do hladiny, až se kolem vznesly fontány vody. „Proč?“ zaječela na Rusalku. Ta se jí překvapeně pustila. „Kde jsem se tady vzala? Co je metamorfóza? Kdo jsou víly? A opravdu mi obal někdo zvenku roztrhl, dobře si na to pamatuju... Bojím se, bolí mě hlava,“ chytila se za čelo a klesla na dno bazénu.

Pod vlivem Plutona

2.

Vyléčte ji. Cožpak nedokážete vyléčit chorou mysl?

- William Shakespeare, *Mackbeth*

NEŠŤASTNOU ŘEČ PRÁVĚ KONČILA profesorka Rusalka ve sborovně Rafaelovy školy. Nešťastnou, protože hovořila především o Marinině nezdařené metamorfóze.

„...A má neustálé migrény,“ povzdychla si nakonec po dlouhé pomlce.

Aine zatím zhluboka dýchala, oči měla zavřené, snažila se ovládnout svůj neklid.

„Já bych to zase tak tragicky neviděl,“ ozval se kulatý profesor Emanuel a čistil si své brýle, které stejně jako několik dalších kolegů nosil spíš kvůli psychologickému efektu. „Marina není první, kdo dočasně ztratil paměť při metamorfóze. Jen si vzpomeňte například na syna toho lesníka z Pece pod Sněžkou, to není tak dávno, co maturoval.“

„No, nebo dcera toho chirurga z Plzně,“ vzpomněla si dryáda Otoljenka. „Ta si dokonce myslela, že je strom.“

Ředitelka Flóra pokývala hlavou: „Ano, máte pravdu, sama jsem včera procházela dlouhý seznam všech, které zradila paměť. Během týdnů, nejvýše měsíce se jim zase sama vrátila. Marina se výborně metamorfovala, nemá vůbec žádné problémy s vodním živlem, ani s tělem nymfy. A to nejpodstatnější: nezapomněla mluvit a veškeré ostatní věci jako najíst se a podobně.“

Profesor Fontán přitakal: „Podrobujeme ji denně drahokamové kůře. Když si včera prohlížela fotografie spolužáků a školy, přiznala, že cítí jakousi clonu. Že ví, že před metamorfózou něco bylo, ale má to zamlžené.“

Aine stále jen mlčela. Z parku za oknem se navzdory blížícímu se létu drala mlha.

„Ehm,“ odkašlal si profesor Pan, který Aine stále pozoroval. „A jak je na tom se znalostmi ze školy, kolego?“

Profesor Fontán stiskl rty. „Doporučuji sboru, aby ji už do vysvědčení nezkoušeli. Nabyl jsem dojmu, že zvláště letošní znalosti má kvůli výpadku paměti zablokované.“

„Hm, to jiní mají znalosti také zablokované a i bez výpadku paměti. Třeba takový Buližník se Sejkorou,“ projížděla profesorka angličtiny Stříbrná klasifikační seznam terciánů. „Ještě je musím oba přezkoušet. Doufám –“

Nečekané zaklepaní ji zarazilo v půlce věty.

„To bude určitě Arthos,“ zvedla se ze židle ředitelka.

Když se dveře otevřely a v nich opravdu stál mladý král kentaurů, ve sboru zavládlo vzrušení. Králové kentaurů zřídka procházejí branami svého království.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil je stále stejný, zamyšlený, jak ho znali, když vedl hvězdárnu. „Paní Flóra požádala mého bratra

o astrologické posouzení Marinina horoskopu v době metamorfózy a on usoudil, že by bylo lepší, abych se na to podíval já. Předal mi Marininu složku, a tak jsem tady,“ rozhlédl se Arthos po překvapených tvářích. Na té Pukově prodlel o vteřinku déle a Puk jeho pohled nevydržel. Stále cítil vůči Arthosovi zášť kvůli Amálii. Nikdy nepochopil, proč Arthos odmítá stovky citelek, jak můžou kentaura nechat takové krásky lhotejným. Čím víc o Arthosovi přemýšlel, tím barvitěji si představoval jeho vědeckou spolupráci s Amálií.

Zatímco se Puk utápěl v žárlivosti, Arthos si soustředěně rozložil grafy na konec dlouhého stolu, sundal si sako, v tom červnovém vedru uvolnil kravatu a pustil se do výkladu.

„Paní ředitelko, vážení kolegové, nebudu zabíhat do zbytečných astrologických podrobností, ale spíše vám nastíním jejich následky. Z data, místa a času Marinina narození jsme vyčetli, že Marina je narozena pod vlivem Štíra, Vah a Vodnáře. Z toho vyplývá její vrozená podstata. Marina se zrodila jako kombinace vody s menším podílem vzduchu. U ní jako u víly není tento fakt důležitý. Jenže hraje důležitou roli při jednotlivých metamorfózách. Jistě si pamatujete, jaké měla potíže při metamorfóze v nágu. Tady paní Damiána,“ pokývl na zástupkyni Meluzínu, „by nám mohla vyprávět, jak s princeznou Meluzínou učily Marinu přijmout ohnivý živel.“

Štírům vládne Pluto. Planeta jednoho z vládců Zásvětí. Pluto se rovná osudu, přitahuje k sobě duše, pomáhá jim v proměně, znovuzrození.

Ve dnech, kdy se Marina metamorfovala, procházela právě naše paní Alba, její stříbrný kotouč, přes Plutona, který se sám nacházel v Zodiaku ve znamení Ryb –“

Ve sboru to zašumělo.

„Mohli jsme to předvídat, kdybychom bývali udělali Marině rozbor horoskopu na dny metamorfózy,“ řekl Arthos, „ale stejně bychom byli bezmocní.“

Vtom profesorka Stříbrná zvedla ruku. „Dokážete odhadnout, jak dlouho bude Marina v tomhle stavu? Víte, nemáme za ni alternaci na roli Puka do Snu noci svatojánské. Pravděpodobně si nepamatuje text a my máme za měsíc a půl hrát představení rodičům, jak nám velí tradice.“

Arthos se zahleděl do oken, park už nebyl pro mlhu vůbec vidět.

„Paní profesorko, těžko říct. Hvězdy nám jsou, zdá se, nakloněny. Pluto právě opouští Ryby a přechází do Berana, což je ohnivě znamení. S Lunou se Pluto v těchto měsících nepotká, takže by jeho vliv na Marinu měl zeslábnout. Ale kolik dní nebo týdnů si bude Marina myslet...“ Arthos byl náhle v myšlenkách na míle vzdálen. Vtom potřásl hlavou a dodal: „Možná by pomohlo, kdybych za ní zašel. Mám nějaké otázky, kdyby mi na ně odpověděla, pokusil bych se udělat přesnější závěr o tom, co se s ní stalo,“ navrhl sboru. Aine překvapeně zvedla tvář.

Marina ležela nahá na hladině bazénu v síni, v níž procitla. Přebývala stále tady, sem jí nosili jídlo, tady si s ní Rusalka povídala o životě před metamorfózou, tady trénovala plavání, které již dotáhla k naprosté dokonalosti, a tady se jí lékaři snažili navrátit paměť.

Teď očima objížděla mramorové výklenky, květy, ornamenty a klenutí neuvěřitelně vysokého stropu. *Kdyby tu nebyl bazén, mohl by to být koncertní sál.*

Obdivovala modrý mramor se zelenými, bílými a červenými žilkami, když se profesorka Fontánová brodila kolem ní a obnovovala jí sílu čaker.

Nejníže na Marinin nymfí ocas položila rudý rubín, výše pod pupek oranžovohnědý karneol, nad pupek žlutý citrín, na srdce zelený malachit, do krční jamky tyrkys, mezi obočí temně modrý lapis lazuli a nakonec jí do vlasů připnula krystal fialového amethystu omotaný stříbrným drátkem, takže se krystal dotýkal temene Marininy hlavy.

Proč si nevzpomenou? Vím, že jsem se učila pracovat s kameny... Možná je to tak dávno, že si to nepamatuju... Možná je všechno jinak, než mi Rusalka tvrdí... Kdoví kdo vlastně jsem? Kdoví proč mě sem zavřeli? letělo jí hlavou.

„Zavřete oči, Marino, vnímejte vibrace kamenů,“ přikázala profesorka v promáčené bílé říze, překřížila si paže na hrudi a také zavřela oči.

Vteřina ticha a potom se síní rozezvučelo sedm táhlých tónů, jako kdyby někdo hrál na dlouhé struny. Marina se neodvážila otevřít oči, aby se přesvědčila, že je vydává profesorka, a vzápětí se kameny na jejím těle rozvibrovaly.

Ta energie byla tak silná, že oddělila Marinino vědomí od nymfího těla, aby mohlo nabrat sílu v Zásvětí.

Marinina komnata nebo spíš sál, jak ona sama pro sebe to místo nazvala, byla nepřetržitě hlídána stráží vodních mužů. Stáli nehnutě s vlasy svázanými v týle a v kabátcích, které svou barvou připomínaly hladinu jezera pod dešťovými mraky. *Kdyby byly nazelenalé, tak ty jsem snad někde už musela vidět*, přemýšlela Marina. Jak byla potom překvapená, když jí Rusalka představila elfa a vílu v podobných kabátcích v právě nazelenalých odstínech. *Moje tělesná stráž?* divila se znovu nyní, když ležela na vodě v jemné tyrkysové košilce. Spát ve vodě bylo mnohem pohodlnější než si tlačit ploutve na lůžku. Jenže spánek nepřicházel.

Odevšud se linuly tiché nymfí písně podobné velrybímu zpěvu. Tomu zpěvu, který vniká do srdcí i duší, protože jeho každý tón rozeznívají radost a smutek vetkané do osudu všech a všeho.

Všude jsou strážce, nikdo se sem nemůže dostat, tak čeho se bojím? Ten den, co jsem se probudila, tady nikdo nehlídal, mohl se sem dostat kdokoli, ale Rusalka stejně tvrdí, že sem nikdo nemohl jít, protože ona ví, kdo kde byl, kam koho poslala...

Prý jsem nebyla dřív nymfa? Hm, to je divné, prohlížela si ve svitu Luny své tělo. Metamorfóza ocasu v nohy mi jde, ale je to tak nepřirozené chodit po dvou. Na suchu je těžko, země je tvrdá a v botách se jde ještě hůř. Špatně pokládám chodidla, jsou uzoučká... Rusalka sama říkala, že chůze po zemi je pro nymfu stejná jako pro člověka chůze po ostrí meče.

Vtom v tichu nymfích písní Marina zaslechla, že se vodou nese vlnění.

Někdo sem jde nebo plave!

Pak uslyšela šepot před vstupem do sálu, poznala hlas nymfího strážce. Ten druhý hlas jí byl neznámý.

„Ano, jen na chvíličku. Já jí to jen předám a zase půjdu.“

Marina se ve vodě napřímila. Oči měla vytřeštěné, když do sálu vplula plavovlasá nymfa.

„Ahoj,“ vrhla se na ni, takže Marina nestačila uniknout jejímu objetí. Pak se na ni sympatická blondýnka podívala proti světlu Luny a špitla: „Říkali nám, že si na nás nepamatuješ, takže já jsem Médea a my dvě jsme nejlepší kamarádky... teda aspoň jsme byly, než jsme se metamorfovaly...“ znejistěla, když viděla udiveně mrkající Marinu. „No, tohle jsem ti přinesla. Měla jsem ji půjčenou těsně před metamorfózou a už jsem ti ji nestihla vrátit,“ podávala Marině stříbrnou čelenku. „Tobě sluší, mně stříbrná neslušela, ale zachránila jsi mě s ní, protože jsem byla šíleně rozcuchaná od mlhy, než jsme prošly lesem do školy. Vzpomínáš?“

Marina zavrtěla smutně hlavou. Cítila však, že je jí Médea blízka, proto se rozpovídala. „Vím jenom to, co mi moje sestra, teda Rusalka řekla. Ukazovala mi vaše fotky, i tebe, ale říkala, že mě ještě budou léčit, než mě mezi vás pustí. Nechtějí ke mně pustit ani babičku, ani maminku, protože si na ně taky nepamatuju.“

„Maminku?“ zarazila se Médea. „Oni už našli tvou maminku?“

Nyní se zase zarazila Marina, ale přikývla.

„A kde celou tu dobu byla?“

„Kde by byla? V království elfů a víl, ona je tam přece královnou...“

Médea nevěřila vlastním uším. Zнала od své matky psychologky různá onemocnění duše, která se léčí na psychiatrii, a teď se zdálo, že Marina je takovým onemocněním postižena.

„Už musím jít,“ pohladila kamarádku po tváři.

„Přijdeš zase?“ zeptala se Marina.

Médea přikývla. V tom smutném zpěvu nymf jen ztěžka zadržovala slzy.

Plula pak chodbami Rusalčina paláce jako gondola benátskými kanály. Tak byly chodby stavěny, aby se jimi dalo plavat i projít suchou nohou.

Plavala a brečela, bylo jí jedno, jestli ji někdo spatří a nahlásí profesorce Rusalce, že se palácem pouští, kam nemá. Bylo jí to jedno, protože její nejbližší přítelkyně, kterou má jako sestru a se kterou se tak úžasně setkala při přijímacích zkouškách, je těžce nemocná. Proplula zpátky téměř celým palácem rozkládajícím se kolem nymfího jezera za bránou, až konečně dorazila do míst, kde přebývají studenti Rafaelovy školy.

Deset spolužáků na ni po celou dobu netrpělivě čekalo v sále, který využívají nejen při lekcích profesora Emanuela, ale především když se chtějí sejít a popovídat si.

„Jsi v pořádku?“ pomáhala jí Šárka z vody.

„Prosím tě, proč by nebyla v pořádku,“ utrl se na ni Vilda.
„Hlavně ať nám řekne, co je s Marinou. Mluvila jsi s ní?“ vyhrkl.

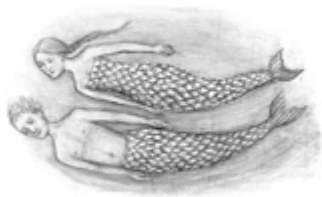
Médea pokývala hlavou, před spolužáky se styděla brečet, proto zatím neřekla ani slovo.

Kydippé jí podala ze břehu župan, Médea se metamorfovala a pak dopadla na židli.

„Je to... je to ještě horší, než jsme mysleli,“ rozplakala se.

„Co je s ní? Opravdu tě nepoznala? Řekni nám něco.“

Médea si utřela nos. „Ona neztratila jenom paměť. Ona si navíc myslí, že Aine je její máma a Rusalka sestra. Kdybyste viděli, jak se divně dívala, vůbec ne jako Marina. Ona se... zbláznila!“

Tenhle kluk je král?

3.

*Od té doby, co jsem tady, tak zkrásněla,
její hlas jak stříbrné zvonky něžně zní...*

– William Shakespeare, *Edward III.*

RUSALKA ODVEDLA MARINU do svých síní v patře, kde nebyly bazény, ale voda ve fontánkách a nádržkách. Odevšud dýchal chladivý mramor, zelenaly se květiny, prosluněná místa se střídala s temnými zákoutími.

„Tady jsem ti z tvých věcí vybrala halenku a sukni. Převlékni se, nehodí se, abys mluvila s králem kentaurů v županu.“

„Já budu mluvit s králem kentaurů? Proč?“

„Protože je to náš nejlepší astrolog. Zkoumal vlivy kosmu na tvou nepovedenou metamorfózu. Hm, koukám, že je ti všechno nějaké těsné a krátké, půjčím ti svoje šaty, abys vůbec mohla dýchat.“

Nakonec Marina čekala na návštěvu v tyrkysových letních šatech. I přes Rusalčin krásný model se cítila nesvá, netrpělivá. Ztracená paměť ji doháněla k podivným stavům beznaděje. Přecházela kolem otevřených oken, průvanem vzedmuté závěsy ji přitom hladily po pažích.

Stejně jako její matka královna Aine ve Vílím zámku si i Rusalka potrpěla na nábytek a zařízení s kovovými ornamenty rostlin vyplněnými barevnými skly. I dveře mezi místnostmi byly zdobeny takovými skleněnými vitrážemi. Světlo od Slunce a Luny skrz sklíčka pak v jasných dnech a nocích rozehrávalo hotový tanec barev. Ve dne vřelý, v noci chladivý.

Marina byla z té návštěvy nervózní, i v letním parnu se chvěla zimou, nalila si tedy vlažný čaj ze skleněné červené konvice, který byl určený pro hosta, a klesla do křesla.

Mám rodinu, sestru, spolužáky, ale na nikoho a na nic si nepamatuju, jako kdybych k nikomu nepatřila... Médea na mě byla tak milá, prý jsme se kamarádily... Jaké to asi bylo, co jsme dělaly? Jako kdybych sem na tenhle svět spadla před několika dny... , zamrazilo ji.

„Už jde!“ vešla Rusalka k Marině do komnaty. „Vidíš, tamhle?“

Marina zaostřila nymfí zrak a spatřila mladíka tolik odlišného od světlovlasých a bledých stráží, které znala z Rusalčina paláce.

„To je on? Astrolog?“ usmála se a vyklonila z okna. Z Arthose na dálku sálala ohnivá energie, kterou nymfy ponořené do vodního živlu tak postrádají. „To má být kentauří král? Tenhle kluk? Jde, jako když cválá kůň, ale má super krásný vlasy,“ vyprskla.

„Poslouchej, sestřičko,“ vtáhla ji Rusalka zpět do místnosti. „Tenhle kluk ti zachránil život a přeci jen je to král, tak se k němu podle toho chovej. Slušně mu vykej. A hlavně se do něj nezamiluj. Kentauří mají oči jen pro kentaurky. Za všechny ty věky ještě svět neslyšel o jediném kentaurovi, který by si vybral jinou elementálku. Teda...“ Rusalka se zamračila a vztekle mlaskla. „Já ty svoje nymfy snad... Podívej, jak jsou naivní, nakrucují se před ním a on je ani nevnímá. Navíc...“ Rusalka stáhla čelo ještě přísněji, „byly... celá vodní říše byla seznámena s tím, že se Arthos stal králem, a ony se pořád chovají, jako kdyby to byl prostě kentaur odvedle... Až odejde,

dám jim co proto. Mají tolik důležité práce a stačí, aby se tady objevil Arthos, a na všechno zapomenou.“

Marina opravdu nestačila zírat, jak na Arthose nymfy z jezera mávaly, volaly, jiné se sbíhaly u schodů paláce, jedna krásnější a ladnější než druhá. On je zdravil v rychlé chůzi zamýšlený jako vždy.

Marina se podívala do zrcadla v kovovém rámu. „Jsem tím průvanem strašně rozcuchaná. Musím si pro čelenku.“ A než se Rusalka zmohla na slovo, už byla za dveřmi.

Stříbrnou čelenku, kterou jí Médea právě vrátila, si vsadila do vlasů jako korunku. Celá udýchaná a s tlukoucím srdcem si mnula studené dlaně, když ji Rusalka v komnatě opustila, aby se Arthos necítil být pod kontrolou.

Když vešel do místnosti, jeho pohled se Marině zdál přátelský. Měla pocit, že v těch temných očích zahlédla něhu. Viděla, jak si ji prohlíží od hlavy až ke špičkám vypůjčených Rusalčiných střevíců. Natáhla ruku k pozdravu, jak jí poradila Rusalka. On jí stiskl dlaň a pak její ruku pozdvihl ke rtům. Marina byla překvapená. Nevěděla, jaký je rozdíl mezi podáním a políbením ruky, ale to gesto ji nesmírně potěšilo.

Usedli ke stolu a Arthos jí ukazoval jakési grafy s dráhou Luny a Plutona. Sledovala každé jeho mrknutí, třesoucí se rukou mu nalila čaj a téměř se štěstím rozplynula, když jí poděkoval a usmál se na ni. Pozorovala, jak upíjí, vnímala jeho hlas, ale ztrácela se ve smyslu slov.

Proč mi nepotřásl rukou, ale místo toho ji políbil? Co znamená políbení? Náhle zrudla a měla pocit, že se jí cosi o polibcích vynořuje ze zastřené paměti. Dostala jsem někdy předtím polibek? Od koho? snažila se vzpomenout si.

„Marino,“ odložil Arthos šálek a pohlédl jí do očí. „Pluto, jeden z vládců Zásvětí, má velkou sílu. Předpokládám, že jste ho musela ve snech během metamorfózy spatřit, mluvit s ním. Vypadá jako temný muž s zářivým pohledem. Nepamatujete si, co vám říkal?“

Bavilo ji dívat se mu do očí. *Je vážný... přitom milý... Je... Proč je král, když je tak mladý? Jako kdybych já byla vlí královna! To by mě nikdo neposlouchal...* Naklonila hlavu a zamrkala. Vůbec si neuvědomovala, jak se usmívá, když mu říká: „Pluta jsem neviděla, opravdu. Ale,“ ztišila hlas, „viděla jsem něco jiného. Stín, který mi roztrhl obal. Vřískal a sahal na mě, br,“ oklepalá se.

Arthos stáhl obočí. Znal Marinu dobře na to, aby věděl, že si nevymýšlí. Přesto se mu její vyprávění zdálo podivné.

„Opravdu vás takhle někdo ohrožoval?“

„Na mou duši,“ přikývla vystrašeně.

Arthos se znovu zahleděl do jejího diagramu zrození a vedle na mapu hvězdné oblohy.

„Hvězdy ale nemluví o žádném nebezpečí... Marino...“, zkoumal její tvář.

Marina ukázala na svůj diagram. „To jste kreslil vy?“

Přikývl.

„To je tuší?“

Zase přikývl.

„To je pěkný, moc se vám povedl. Nechtěl byste mi ho dát? Já bych si ten diagram nechala zarámovat.“

Arthos nejdřív vytřeštil oči, pak zrozpačitel. Opřel se o opěradlo a založil si ruce.

„Vaše přání, Marino, je mi rozkazem. Ale jen vám připomenu, že když jste byla malá, nejraději byste mi bývala ten diagram hodila na hlavu...“

„Jenže já už nejsem malá...“

Puk se strachoval o sestru, ale velikou starost mu dělala i matka. Když viděl tu nekončící mlhu válející se v křivoklátských lesích, přestože meteorologové předpovídali na ráno krásné slunečné

počasí, když slyšel z rozhlasu, kolik dopravních nehod se na silnicích v okolí stalo, došlo mu, že se královna víl trápí a její trápení přináší mlhu a neštěstí. A tak pískl doma na Čerta a vydal se do vílího pavilónu.

Tam bylo jako vždy útulno. Jedenáctiletí vílí a elfí nováčkové právě svačili. Vystoupal po schodišti a prošel po dlouhém běhounu mezi Rafaelovými plátny krajin, které slouží na Zemi jako brány, až do Aininy kanceláře.

„Já za Marinou, mami, zajdu,“ navrhoval, jenže ona se muchlovala s pejskem. „Ňo, žlatiško moje, šme še dluho neviděli... Tvoje Majinka je teď daleko ža vodiškou, němůžeš k ní... A ty taky nikam nepůjdeš,“ zamračila se na syna. „Ani já k Marině do Rusalčina paláce nesmím, abych nevyvolala podezření.“

„Já žádné podezření nevyvolám,“ bránil se Puk.

„Ale prosím tě, nedělej, že mi nerozumíš. Jsi nápadný. Všechny nymfy po tobě touží, nedostaneš se dovnitř bez povšimnutí. A všichni se budou divit, jak může syn krále lesa chodit za vílou Marinou. Navíc učitel za žákyní, které ještě ani není patnáct let.“

„Patnáct jí bude za čtyři měsíce, je to moje sestra a já nejsem úchyl, mami,“ mračil se Puk, jenže Aine se už zase věnovala psovi. Puk si založil ruce. „Ale Arthos za ní šel –“

„Arthos měl důvod, byl za ní pracovně. Navíc, kdyby ses mu omluvil a udobřil se s ním, tak by ti řekl, že Rusalka nepřeháněla, když říkala, že má o Marinu velkou starost. Taky říkal, že povyrosla –“

„Do výšky, do šířky nebo do hloubky?“ skočil jí do řeči.

„Víš, co Puku? Přestaň plácát a jdi do práce. Jsi z celé školy jediný, kdo se tady prochází v pracovní době. Já vím, že nemáš v době metamorfózy koho učit, ale aspoň by sis mohl roztrídít noty v kabinetě,“ vystrkala Aine syna přísně ze dveří. „A Čerta si tady nechám.“

Hm, mám vystudovanou hudební akademii, a abych si třídil noty. To určitě! naštvál se na matku a velkým obloukem se nako vydal ke škole a pak zase pryč, k bráně vedoucí k Rusalčinu jezeru.

Na svazích, které se od jezera zvedají, šumí lesy, dole se jako zrcadlo blýská hladina jezera, kolem leží vodou nasáklé polštáře zeleného rašeliníku. Jít k vodě se dá jen po dřevěné lávce.

Na rašelinících seděly krásné nymfy, jímavě zpívaly a otáčely se za Pukem. Po očku na ně mrkl, ale spěchal dál ke vzdálenější polovině jezera, kde se leskne Rusalčin mramorový zámek.

Než došel k dlouhému oblouku schodiště, spočítal si, že Rusalka teď tráví čas se studenty, a že jeho – syna Panova – pustí strážě dovnitř jako obvykle. Nepře počítal se a po mramorových chodnících kolem kanálů se vydal do Rusalčiných soukromých komnat. To bylo to druhé, co si spočítal: že Rusalka schovává Marinu právě tam.

Chodil od jednoho sálu k druhému, zalhal strážím, dlouhovlasým vodním mužům, že ho posílají Pan s Rusalkou, a díky jeho postavení zapůsobila lež důvěryhodně. A pak už stál před sestrou.

„Teda Marino, ty jsi opravdu vyrostla!“ vrhl se k ní.

Couvla, až narazila na parapet okna, u kterého celé dlouhé hodiny stála. Naslouchala právě zpěvu nymf a vlnění vody, nechávala se ovívat větrem, který občas přinesl osvěžení do mramorových oken. A teď tu před ní stojí neznámý mladík, za ty dva dny už druhý. A skoro taky tak sympatický.

Podala mu ruku k políbení. Takovému, jaké včera dostala od Arthose. Puk nabízenou ruku sevřel a zatřepal s ní.

„Já myslel, že se mi vrhneš do náruče, a ty mi podáváš ruku jak na schůzi,“ rozesmál se. A za ním se ozvalo přísně: „Marina předpokládala, že jí tu ruku políbíš, jako to udělal Arthos.“

„Jo, tak Arthos naší Marině líbal ruku? U všech rohatých, to mě podržte,“ rozesmál se Puk. Vůbec mu nevadila nabroušená Rusalka, která vzala Marinu kolem ramen a oznámila jí: „Představuji ti našeho bratra Puka. Je to fauna a tvůj veliký kamarád, ale taky jankovitý kozel, kterému pořád nedošlo, že tě pěkně zmátl.“

„Marinko, promiň, já nechtěl,“ protáhl Puk obličej a pomáhal jí k čalouněnému křeslu. „Jsem se na tebe těšil, a když se za tebou Arthos tak hnál a potom říkal, že jsi krásně vyrostla a že za tebou ještě jednou půjde, chtěl jsem vidět, jaký klenot máme v rodině... No, ne?“ otočil se na Rusalku.

Rusalka zrovna poslala jednu ze svých nymf pro nápoj, který doporučil profesor Fontán Marině na uklidnění, a nad bratrovými řečmi jen mávla rukou.

„Nechci tě vyhadzovat, ale řekla bych, že nastal čas, abys šel. Už jsi natropil dost rozruchu, přitom máš být v práci.“

Puk se rozvalil v křesle. „Rusalko, ty jsi stejná jako mamka. Taky mě pořád kibicuješ. A já ještě nemůžu jít. Potřeboval bych s tebou něco domluvit na Svatojánskou noc. Víš, já mám takový průšvih... Teda my máme s otcem takový průšvih... A ty jediná nám můžeš pomoci...“

Proč musel drahý Pluto, vládce Zásvětí, zbavit Marinu paměti? Protože si to hvězdy přály? Protože se všechno musí dít tak, jak jsem si neplánovala?

Všichni jsou vykojení. Ainina nezvyklá melancholie, kterou se jindy projevuje jen Rusalka, přivádí do Čech hustou mlhu, když má zemi vládnout slunné léto. Puk se chová jako pětiletý, Marina zapomněla na svou lásku, na Plantefolieho...

A co se stalo s Arthosem? Zapomněl Marině vyprávět o jejím Lvovi!

To snad ta blížící se Svatojánská noc, ten silný slunovrat. Jiné vysvětlení nemám.

Rusalka nebohá souhlasila s tím, aby Puk nakapal Marininým spolužákům na víčka štávu Dianina poupěte, hořkého pelyňku. Už je totiž napůl šílená z toho, jak jsou jeden do druhého bláznivě zamilovaní.

Ano, Černunne, měl jsi pravdu. To byla opravdu královská zábava hodná korunního prince očarovat studijní skupinu vlastním královskému otci, který s tím až do další Svatojánské noci nemůže nic dělat. A teď tou tvojí a Pukovou taškařicí trpí i klidná Rusalka krotící třídu poblázněných nymf.

A Marina? Stále mi proklouzává mezi prsty. Ještě před několika týdny jsem byla přesvědčena, že je na rok uklizena pod vodní hladinu, že ji můj Lev neuvidí vyrůst do Aininy krásy.

Doufala jsem, že za rok u Diany ji popostrčím, aby objevila to tisícileté krvavé tajemství, které ji může pohltnit. Ale za rok může být pozdě! Za rok může láska mezi ní a mým Lvem vykvést jako věčná pouštní růže.

Po věky znám svět, znám lásku, vím, co se v srdcích může odehrát.

Jediná moje spása je to nebohé stvoření, které ani neví, kým je. To nepovedené stvoření, které Marině už nahnalo hrůzu, může být mým nástrojem smrti, mojí jedinou nadějí.

Horovo oko

4.

*Správně vidíme jen svým srdcem.
Co je důležité, je očím neviditelné.*

– Antoine de Saint-Exupéry, *Malý princ*

MARINA KLEČELA U POHOVKY a masírovala si týl, v jehož hloubi, někde uvnitř cítila nesnesitelný tlak. *Když bolí hlava, je celý svět přítěží. A mě bolí hlava čím dál víc*, povzdychla si a znovu se natáhla pro sklenici vody. Přestože jich takových vypila od rána šest, jak jí nakázala Rusalka, její stav se nelepšil. Celý svět jí vnikal do mozku, měla pocit, že se jí hlava roztrhne. *Už ani na Arthose mi nejde myslet*, zoufala si a zkusila vstát, aby se mohla dívat z okna na jezero.

„A bude tě, Marino, ta bolest pronásledovat, dokud se tvá šišinka nepročistí a nenaplní vodou. Pak pookřeješ a uvidíš svět úplně jinak,“ říkala jí před několika dny Rusalka. Jejím spolužákům v učebně také vysvětlovala, co se s nimi děje. Jak probíhá důležitá část jejich metamorfózy zpátky v elementály.

Médea byla ve svém živlu, do slova a do písmene. Avšak jedno písmenko ještě chybělo. Od té doby, kdy pobrala trochu rozumu, se těšila, až se konečně stane nymfou, jak jí bylo dáno genetiky po matce. Jenomže teď jí radost ze splněného snu kalila starost o Marinu.

A nejen jí.

Celá jejich jedenáctka seděla za kovovými stolký v síni s bazénem. Právě začala hodina s profesorkou Rusalkou, která se hned po příchodu zadívala na Médeu a ledově spustila: „Jestli si myslíte, slečno Buližníková, že nevím o vašich výletech za Marinou, tak jste na omylu. Přemýšlela jsem, jak vás potrestat, abyste si navždy pamatovala, že jsem to já, kdo tady vládne jménem krále vod...“

Médea se nepatrně příkrčila v lavici.

Rusalka si doma v zámku potrpěla na krásné letní šaty, nyní přecházela místností v minišatech, které předtím půjčila Marině na schůzku s Arthosem.

„Máte štěstí, Médeo. Profesor Emanuel shledal, že vaše návštěvy jdou Marině k duhu. Takže jsme se dohodli, že vás k ní budeme postupně pouštět všechny. Nebude to pro ni pak takový šok, až s vámi zasedne v učebně. Profesor Emanuel rozhodl, že dneska odpoledne za ní půjde s Médeou Tereza, protože je z vás nejklidnější.“

Házeli na sebe překvapené pohledy, ale Rusalka už přešla k další věci, kterou se studenty potřebovala vyřídit. Otevřela zápisník. „Nejdřív si zkontrolujeme, kolik jste toho vypili... Vilíme, jen dvě sklenice? Vy se opravdu snažíte dělat vše proto, abyste měl jako elementál zdravotní problémy,“ zabodla své tyrkysové oči do mlčícího Vildy, který si jen posunul brýle na kořeni nosu a ještě více natáhl dlouhé nohy.

Sotva se po té metamorfóze vešli do lavic, jak všichni vyrostli do všech tří rozměrů, a Vilda byl ze všech nejvyšší.

Rusalka si odhodila své krásné nazlátlé vlasy a kriticky si třídu měřila. „Mívám ve zvyku zadat v tomto okamžiku studentům projekt, který vypracují v naší knihovně. Jenže – profesor Pan mi právě sdělil, že jste ještě nezvládli problematiku Krakonoše, což je ve skutečnosti taková banalita. Proto nebudu riskovat, že nezvládnete problematiku šišinky. To je totiž tak významné téma, že proti tomu je nějaký Krakonoš jen malá násobilka,“ dokončila jízlivě.

Vilda měl sto chutí namítnout, že bez násobilky se nedají vymyslet společné jmenovatele zlomků, ale raději mlčel. Nerad by dostal nějaký trest za nevhodné poznámky. Slyšel od bráchy cosi o trestném úklidu u raků. A ti prý štípou...

Rusalka zatím dala pokyn, aby se zvedli a opustili učebnu. Stoupali zámkem po mramorových schodištích ke knihovně umístěné až nahoře pod střechou. V podkroví jsou knihy, kterým, jak známo, nesvědčí vlhkost, alespoň co nejvíce vzdáleny vodní hladině jezera.

Knihovna slouží zároveň jako studovna a chrání ji malý vchod s těžkými skleněnými dveřmi. Jediný vchod uzavírající ohromné bludiště sálů a síní. A všude naleštěný mramor, mramorové mozaiky po stěnách, stropěch i podlahách. A police z mramoru, na kterých stojí seřazeny tisíce knih a rukopisů.

Sotva vešli, šla jim s úklonou vstříc nymfí dáma celá v bílém rouchu a z kapuce jí padaly zlatavé lokny stejně jako Rusalce.

„Noro, tak už je vedu, ale nenecháme je, aby si vše vyhledali. To by tu byli s jejich rychlostí do konce světa. Stačí, když jim připravíš literaturu k Horovu oku,“ přikázala Rusalka. Nora se s úklonou zase vzdálila a oni po sobě házeli nejisté pohledy. *Takhle nás podceňovat! Jenže račí klepeta jsou račí klepeta, a pokud Vildův bratr nelhal, je lepší mlčet a poslouchat...*

Od jezera a ramen potoků, které se do něj vlévaly i z něho vytékaly, vzlétaly nymfí písně, když Rusalka vedla studenty knihovnou

do sálu, kde na stojanu uprostřed pevného dubového stolu stál model skleněné lebky s mozkiem uvnitř.

Nechápali, k čemu je dobré si prohlížet skleněný mozek, a to ještě v knihovně, ale obstoupili stůl v naprosté tichosti.

„Tady,“ ukázala Rusalka nad kořen nosu, „si lidé představují, že mají třetí oko. Až dospějete a získáte zkušenosti s lidmi, dozvíte se, že většinou hledají své třetí oko, aby získali pocit výjimečnosti, v horším případě se pomocí třetího oka chtějí stát přímo nadlidmi. Podrobují se drahým terapiím, přitom doufají, že se jim zjeví i to, co je lidem neviditelné. Doufají, že to budou moci nějak využívat ve svůj prospěch. Škoda, že jen menšina z nich se po takovém daru pídí, aby mohla díky němu pomoci druhým,“ povzdychla si Rusalka. „Ale co naplat, takhle to chodí, co svět je světem. Už od pádu Atlantidy..“

Na okamžik se odmlčela.

„Vlastně je zvláštní, že za ty dlouhé věky lidé zapomněli, kde máme všichni svou vysílačku a zároveň přijímač spojující hmotu s duchem,“ řekla Rusalka, ztichla a za chvíli se nečekaně zeptala: „Představte si dráhu světla, které povede za oči. Kam se dostane?“

Chvilka soustředění.

„Sem,“ ukázala Kydippé doprostřed lebky.

Rusalka přikývla. „A jakpak se to místo jmenuje?“

Nyní bylo soustředění mnohem delší.

„Vy jste si nestudovali biologii člověka sami dopředu?“ podivila se Rusalka.

„Marina chybí,“ hlesl Buližník a ostatní se kousali do rtů, aby se nerozesmáli.

Profesorka předstírala, že poznámku přeslechla a zabodla prst do lebky. „Říká se mu mezimozek a patří k nejstarším částem hmotného těla. Kromě velmi důležitých tělesných funkcí je to centrum, kam se ze Závětí promítá naše duše.“

Stáli bez hnutí a tentokrát to nebylo ze strachu před račimi klepety.

„To, co si nyní snažíte vyčistit pitným režimem, je tohle malé zrnko, ani ne centimetrová šištička. Je to místo uvnitř hlavy, které vás po metamorfóze bolí, protože je máte zanesené nečistotami a nyní se vám nymfám otvírá, abyste získali dokonalý vhled do světa, který je lidem neviditelný. Nějaké dotazy?“

Médea přikývla: „Kdyby si je lidé také vyčistili, nepomohlo by jim to ve vnímání?“

Rusalka zvedla prst. „To je důležitá otázka. Samozřejmě ano. Jenže! Pitný režim má pro lidi několik úskalí. A vy jako budoucí rádci lidí si zapamatujte, že by za prvé – lidé měli pít nebalenou vodu. Z těch umělohmotných lahví naskakuje husí kůže. Kdyby lidi věděli, kolik chemikálií se z lahví uvolňuje do vody uvnitř... A za druhé, ještě je důležité to s pitím nepřehánět. Jinak hrozí kolaps celého těla z převodnění. Už na šílenství kolem pitného režimu dost lidí zemřelo.“

Všichni mlčeli. Čekali, že výklad bude pokračovat, ale Rusalka ukázala na vstup do vedlejšího sálu. „Nora na vás čeká s připravenou studijní literaturou a tady máte seznam otázek. Vráťím se před obědem a prozkouším si vás. Kdo se bude poflakovat, skončí na úklidu u raků. Jo, a svačinu vám přinesou,“ dodala už na odchodu.

„Děcka, to v životě neprostudujeme!“ zakvílela Veronika.

„Nehysterči a dej sem ty otázky,“ vytrhl jí Vilda neurvale z ruky papír. „Musíme si rozdělit práci a pak si navzájem řekneme odpovědi, ne?“

Když se Rusalka po třech hodinách znovu objevila, svolala si je k lebce a nemilosrdně na ně páčila otázky: „Proč se šišince říká šišinka?“

„Protože... protože,“ Veronika se málem zajíkla, „má tvar miniaturní šištičky.“

„Správně. A co o ní věděli ve starověkém Řecku?“

„Že je spojením s říší myšlenek,“ vypálil Kryštof.

„Co o ní tvrdil matematik René Descartes?“

„Že je sídlem duše,“ zase odvětil Kryštof.

„Co o ní ví dnešní věda?“ zeptala se Rusalka posměšně. „A někdo jiný než Kryštof,“ kývla na Kydippé.

„To... totiž... vědci vyzkoumali, že šišinka potřebuje denní světlo, slunce a dostatek spánku v noci ve tmě. Pak slouží tělu, jak má.“

„Správně, správně, Kydippé. Nejste tak beznadějní, jak se na první pohled zdálo. Jen vás budu muset víc zaměstnat, v tercii u profesora Pana jste zvlčeli a zlenivěli,“ neodpustila si Rusalka jízlivou poznámku. „A teď – co vše vnímáme a přijímáme šišinkou? Bulizníku?“

„E...“ zaskočila ho, protože právě civěl do blýskající se lebky, do které začalo dopadat slunce postupující po obloze. „E... to... přijímáme sluneční paprsky, energii kosmu, veškeré dění a pocity kolem nás... Jo, a signály ze Zásvětí. Vědění ze Zásvětí. Moudrost Zásvětí...“

„To by stačilo,“ přerušila ho. „Teď mi řekněte, kde takovou šištičku najdeme v Evropě ve velikém provedení. Myslím tím ten symbol, který se lidem zatajuje.“

Vilda zvedl ruku. „Ve Vatikánu mají obrovskou bronzovou šišku na nádvoří. Pochází ještě z doby, kdy v Římě byl starovek. Původně se nacházela na Martově poli v chrámu bohyně Ísis a tryskala z ní voda jako z fontány.“

Rusalka si založila paže. „Kde dál najdeme podobnou šišku?“

Nastalo ticho. Druhý případ výskytu šišinky na veřejnosti nenašli.

„Napovím vám. Máme ji někde i v Rafaelově škole a souvisí s králem lesa.“

Všichni povytáhli obočí a v místnosti se zdálo být horko. Ti raci...

Logika, logika, říkal si Vilda. Naše škola a král lesa. Co mají společného?

Rusalka trpělivě čekala, dobře věděla, co se v myslích studentů děje, kdo už odpověď téměř našel a kdo je úplně mimo.

No, přece naše škola a Černunnos mají společnou tu Rafaelovu hůl, Caduceus. Máme ji ve znaku a zároveň ji nosí král lesa...

A pak si Vilda vzpomněl na ty hrozné události, kdy ho Černunnos zachraňoval. Viděl tu starou dubovou hůl, jež se proměnila v zářící žezlo, které obtáčeli dva hadi.

„Tu šišku má profesor Pan na špici své hole,“ vyhrkl.

Rusalka s nepatrným úsměvem v koutcích rtů přikývla. „Nyní bych ráda slyšela, co jste zjistili o Horovi.“

Na vteřinku bylo ticho, nikdo nechtěl mluvit za třídu, až Vilda pravil: „Já to přečtu, já chodím do divadelního kroužku.“ S těmi slovy sebral Kydippé list, na který vše vypsali.

„Tak – egyptsky Horus nebo Hor je tvůrcem nebes a jako jeho symbol je používán sokol. Vlastně slovo Horus znamená egyptsky sokol. Horus je taková záhada jak pro nás tady v kosmu, tak i v Závětví. Podle pověstí je synem Ísis a Osirida, kteří prý žili na zeměkouli. A to je vlastně velký paradox všech prastarých legend. Jak se může tvůrce oblohy zrodit na Zemi? Jo, a ještě se říká, že Slunce je Horovým pravým okem a Luna levým. Symboly Horových očí jsou zrcadlově souměrné. Když to oko máme popsat, vypadá jako oko se slzou a výrazným obočím...“ dočetl a pohlédl na Rusalku.

„Vynikající odpověď. Co jste v tom divadelním kroužku naposled hrál?“ zeptala se Rusalka. „Nějak vás bez kostýmu nepoznávám.“

„On je kulisák, jako já,“ vypadlo z Buližníka.

„Jen kulisák? To je škoda, krásně plyně čtete.“

„On umí číst i s přednesem, vid’?“ zamrkal na Vildu Buližník a ostatním začaly cukat koutky.

Rusalka ukázala na skleněný model. „Teď mi ukažte, kde se nachází Horovo oko v mozku.“

Civěli na lebku, Vilda ji začal takticky obcházet.

„My jsme to, paní profesorko, nenaš...“ zakňourala Šárka.

„Ale našli,“ usadil ji Vilda a vítězoslavně se vrhnul k lebce. „Vidíte, tady nad šišinkou je ten oblouk a dole je taky oblouk. Prostě Horovo oko je šišinka a celé její okolí.“

Rusalka spokojeně kývala. „Když teď víte, co a kde je Horovo oko, jaké má vlastnosti, napadá vás nějaká myšlenka?“

Soustředili se, až bylo cítit, jak vlny myšlenek plují vzduchem. Vilda stejně jako ostatní měl nápad, ale zdál se mu ulítlý... Zavrtěl hlavou, pak si kývl. Pak doširoka otevřel oči. „Horus, kosmos, tvůrce nebo jak se jmenuje, nás vlastně skrz šišinku všechny vidí. Ví, co si myslíme, co děláme každou vteřinu. Nikam mu neutečeme...“

„Sauronovo oko tě vidí,“ špitl Buližník.

Rusalka dobře viděla, že opět mají co dělat, aby nevybuchli smíchy.

„Jaké že oko?“ požadovala vysvětlení.

Vilda viděl její rozmrzelost, tak se snažil. „Paní profesorko, to oko z Pána prstenů. To je taková krásná kniha o boji dobra se zlem. Vyhraje nakonec dobro a je tam taková mocná bytost z tvůrců kosmu, která se stane zlou a nakonec je z ní jen mocné oko, které všechno sleduje. Ale v té knize vystupují hodně elfové, to by vás mohlo zajímat. Marina například tu knihu miluje,“ snažil se Vilda vylepšit profesorce náladu.

Rusalka se při zmínce o Marině zarazila a přestala se tvářit tak profesorsky.

„Dobrá, tak se, třído, vrátíme k Horovu oku. Abychom to shrnuli. My i lidé potřebujeme dostatek vody, aby naše šišinka mohla pracovat. Říkám dostatek, ne vody přespříliš, to hlavně lidem ubližuje. A potom šišinka pracuje jako přijímač a vysílač mezi námi a celým kosmem, kdo ji používá, kdo naslouchá, dostane se do stavu harmonie, souladu. Získá moudrost kosmu. Bytosti, které konají své skutky v harmonii s kosmem, jsou požeňáním pro ostatní.“

Bylo před obědem, žaludky se jim ozývaly, když sestupovali z knihovny do sálu v přízemí. Rusalka je opustila, tak mohli breptat po svém.

Vilda se káravě zadíval na Buližníka. „Jsi normální? Sauronovo oko tě vidí. Já se namáhám, aby nebyly problémy, a ty myslíš jen na ptákoviny.“

„Divíš se?“ ozvala se Médea. „Všechnu inteligenci jsem v rodině získala já, od mého bratrance nemůžeš nic očekávat.“

„Mě neurazíte, na to jsem nad vámi povznesen, protože právě přemyslím nad jednou filozofickou otázkou,“ prohlásil Buližník. „Hele, napadlo mě, když o šišince tak přemyslím, co kdyby všichni lidi věděli, že spojení s kosmem mají každý ve své hlavě, že si mohou s nebem povídat sami?“

Celá jedenáctka se na sebe dívala. *To je nenapadlo? Co by se na Zemi asi stalo, kdyby tohle lidi věděli?*

„Jenže, děcka, oni to lidi nevědí... Tedy někteří jo, ale je jich málo,“ řekla Veronika.

„A proč jim to tedy někdo neřekne? Proč je to někdo nenaučí?“ položil Buližník další otázku.

„Páč kdyby je to někdo naučil, už by je nikdo nemohl ovládat. Každý člověk by byl moudrý, a to ti nahoře nepotřebujou,“ zamračil se Vilda.

Médea se debaty nad bratrancovou filozofickou otázkou neúčastnila, protože v sobě celou výuku zpracovávala mnohem významnější myšlenku. Ještě další dvě hodiny pak bojovala s nervozitou. Až když si profesorka chtěla přečíst krátké úvahy, které odevzdali, odvážíla se za ní přijít. „Paní profesorko, já mám nápad. Jde o Marinu.“

V podezření a ohrožení

5.

Kapka lásky je víc než oceán vůle a rozumu.

– Blaise Pascal

RUSALKA ZVEDLA HLAVU k Médee, která před ní nejspíše přešlapovala. Ona, ani ne patnáctiletá studentka, se chystala radit téměř věčné Rusalce. „Ano?“

„Víte, paní profesorko, moje maminka je psycholožka...“

„To vím.“

„Tak... tak jsem už od ní hodně slyšela o různých psychických poruchách. A napadlo mě, že kdyby třeba mohl za Marinou přijít Plantefolie...“

„Kdo?“ překvapilo Rusalku.

V sále bylo náhle hrobové ticho. Jméno Plantefolie působilo jako zaklínadlo.

Co jsem udělala špatně? rozhlížela se Médea.

„Říkala jste, Médeo, Plantefolie?“ zeptala se Rusalka nepříjemným hlasem.

Médea přikývla. „Plantefolie s Marinou totiž tak trochu chodí,“ hlesla.

„Jak chodí... tak trochu?“ nezdálo se to Rusalce ani trochu.

„No... od lyžáku,“ ozval se Bulížník, „a došlo tam i na erotiku. Olizoval jí v lese prsty...“

Rusalka seděla jako zmražená a na její tváři bylo znát, že se jí tyhle novinky o Marině vůbec nelíbí.

„Jděte na přestávku k jezeru, pošlu za vámi vychovatelky se svačinou,“ přikázala, pak popadla všechny své poznámky a generálským krokem vylétla ze sálu.

„Jsi na hlavu?“ vyjel na Médeu okamžitě Vilda. „Tahat sem toho namachrovaného blbečka?“

Médea vylekaně couvala. „Jo, tak on je Plantefolie pro tebe blbeček? Najednou. Když jste s ním vyhrávali florbal, byli jste z něj všichni zblázněný. Ale já už chápu,“ vyjekla, „ty na něho žárlíš.“

„Já?“ Vilda si sundal brýle a přitom zrudl jako jahoda.

„No, ty,“ přidal se k Médece nečekaně Kryštof. „Jsi do Mariny udělanej už celej rok. Ona na tebe kašle, ale ty se pořád zbytečně snažíš.“

„Jo,“ přidaly se Šárka s Veronikou.

Kydippé poslouchala celou tu hádku s nelibostí. Teď se zvedla. „Já jdu k tomu jezeru, jak nám přikázala Rusalka, vaše hádky jsou otravné.“ Zavrtěla pozadím a zmizela ve dveřích. Veronika ji následovala.

„Kydippé nemá Marinu moc ráda, že?“ nadzvedl Nick obočí.

„Ty jsi teda novinář,“ zakroutila nad ním hlavou Médea. „To dá rozum, když je do Vildy zabouchlá a on vidí jen Marinu.“

„No, já se teda nedivím, že vidí jen Marinu,“ zastal se spolužáka Jenda. „Vždyť je celá Aine, kdyby Aine nenosila ty příšerné brýle.“

„Že jo, já to přece už dávno říkal,“ ožil Vilda. „A vy jste mi nevěřili. To musí i slepej vidět, že má stejný obličej jako Aine. Jen vlasy

jiný a barvu očí.“ Vilda si znovu nasadil obroučky k doplnění vlastní image a pokračoval: „V primě přece Marina chtěla hledat tu svou nezvěstnou maminku a pak najednou jako když utne. Divné. Nikdo přece nepřestane hledat ztraceného rodiče.“

Přikyvovaly dokonce i Kydippé s Veronikou, které se zase vrátily od jezera do sálu, když je nikdo nenásledoval.

„Hm, a ty její schopnosti,“ zamyslel se Kryštof. „Jak přivolala bouřku, když recitovala Shakespeara.“

„To byla náhoda,“ nesouhlasila Kydippé.

„To teda nebyla,“ zvedl Kryštof ukazováček. „Protože víš, kdo umí přivolávat bouřky? No přece Aine. Říkala mi to babička, když jsme při představení všichni zmokli. Babička se mě taky přímo ptala, jestli není Marina z Ainina rodu. Nějaká vzdálená příbuzná.“

„Občas se mi zdá, že jí někdo nadržuje,“ přisadila si Kydippé, „a profesor Pan jí dal psa.“

„Zachránila ho před smrtí,“ hlesla Médea.

„Jo, zachránila,“ přikývla Kydippé, „rukama. To my všichni tak běžně umíme,“ dodala ironicky.

Vilda se posadil: „A nesmíme zapomenout, že ji chtěl někdo nechat zabít. Proč asi? Ona není prostě jen tak řadová elementálka jako my, já si myslím, že je dcera Aine, a královské děti jsou vždycky v ohrožení, proto logicky mají bodyguardy. Proto jí Aine dala Juliána a Světlanu. A Černunnos jí dal jelena...“ zašeptal. „A vůbec se o ni Aine docela zajímá, o nás se například Černunnos nezajímá vůbec ...“, obrátil se na Buližníka.

Ten přikývl: „O Terezu se Meluzína taky skoro nezajímala, ale za Marinou chodila. A teď je jasný, že je to asi její sestra...“ podepřel si Buližník v zamyšlení bradu.

Nick se mezitím obrátil na Médeu: „Co řešíme, vždyť tobě přece vlastně Marina sama řekla, že je Aine její matka a Rusalka sestra.“

Médea se cítila zrazeně, vždyť jestli je to pravda, tak jí Marina celé ty roky lhala... Proč by Marina aspoň jí, nejlepší kamarádce, nic neřekla? A Médea že by nic za ty roky nepoznala? *Ne, to ne.*

„Marina to má tedko všechno popletené,“ mračila se na spolužáky. „Až se jí vrátí paměť, určitě potvrdí, že si vymýšlela.“

Vtom je přerušila Veronika, která se po návratu s Kydippé postavila k oknu. „Děčka, vychny nám právě nesou svačinu. K jezeru...“

Víc říkat nemusela, stejně už všichni vybíhali ze dveří.

U jezera jemně vanul vzduch jako ze sauny, usadili se do stínu pod vrby, které skláněly těžké větve až k hladině. Tam se jim dobře svačilo a dál nerušeně diskutovali. Vzpomínali na všechny nehody, které se Marině staly, nad zmatky, které kolem ní vyvstaly.

„Přece jak rozložila Mareně v Zásvětí sídlo, to taky není určitě ve schopnostech běžného elementála, jako jsme my,“ připomínala Kydippé. „Možná protože je vílí princezna, tak se jí Arthos pořád tak věnuje. A Puk taky. Vždyť to skoro jinak vypadá, že jsou do ní zamilovaní, jak se kolem ní pořád vochovejtají.“

Jen souhlasně přikyvovali. A vánek souhlasně kolébal větvemi vrby.

„Vždycky, když byla vážně zraněná nebo nemocná, tak přece říkal Emanuel, že si ji Aine vzala k sobě do vílího sídla za bránu,“ uvažovala Šárka. „No, a nás do svého zámku Aine v primě nikdy nevzala. Aspoň na exkurzi nás tam vzít mohla,“ nevzdala se Šárka. „Víte co? Co se zeptat na Marinu Rusalky.“

„No to v žádném případě,“ vyjel na ni Vilda. „Mysli. Jestli je Marina Ainina dcera, je to určitě tajné. Takže kdyby se provalilo, že jsme to odhalili, vymažou nám paměť a zase nebudeme nic vědět. A navíc, řeknu vám,“ povzdychl si Vilda, „taková vymazaná paměť – nic moc. Mně ji už mazal profesor Černunnos letos o Beltainu, jak mě a Marinu v lese něco přepadlo. No, a já si dodneška

nemůžu vzpomenout, co jsem viděl. Mám šílený vokno, a když si na ten zážitek zkouším vzpomenout, píchá mě v hlavě jako teď,“ přitiskl si prsty ke spánku a zbledl jako křída. „Jo, a budete držet tlamy. Kdyby Černunnos zjistil, že jsem vám všechno řekl, ten by mi dal...“ přešel Vilda do šepotu. Přesto si nebyl jistý, jestli ho král lesa skrze stromy vlastně neposlouchá. Ale tohle si uvědomil pozdě.

Vlasaté větve vrb si dál vlály v rytmu vánku, když se rozhodovalo, co dál.

„Děcka, myslím, že už kvůli naší bezpečnosti bychom měli vědět, co je Marina zač,“ spustila Veronika svým učitelským tónem.

„Jako že budeme pátrat?“ zahuhlal Nick s pusou plnou hlávkového salátu.

„Verča má pravdu,“ řekl Vilda.

„Počkej, Vildo,“ položila mu Kydippé dlaň důvěrně na předloktí. „I když se mi to s Marinou zdá divné, připadá mi na druhou stranu nemsmyslné, aby byla dcerou královny. Proč by ji královna zatajovala, proč by si Marina myslela, že je sirotek? Proč by od ní utekla, když s ostatními dcerami je v kontaktu? Třeba je to úplně jinak, třeba je vážně dcerou nějaké divoženky, a proto má takové schopnosti, a proto ji všichni tak chrání. Divoženky jsou něco jako tajné služby elementálů... přece.“

Vilda se zamračil. „Koukni, Kydippé, je vlastně úplně jedno, jestli je Marina dcera vílí královny nebo nějaké vysoce postavené divoženky. V obou případech může něco hrozit i nám, protože jsme v jejím okolí. Nakonec na podzim i na jaře jsem to za Marinu málem schytl dvakrát já,“ přihřál si Vilda zase svoji polívčičku. „To už si nepamatuješ? Představ si, že by takoví duchové honili tebe.“

Kydippé se i přes letní vedro přehnal po páteři mráz. Sklonila hlavu, musela uznat, že má Vilém pravdu. Pak jemně zvedla tvář a udělala na Vildu oči s nadějí, že třeba překoná jeho zahleděnost

do Mariny. „Jak navrhuješ začít? Jestli je to tajemství, mezi elementály nikdo nikdy nic neprozradí. Ti nejsou jako lidi.“

Vilda je ukazováčky svolal do úzkého kroužku. „Začneme pátrat zeširoka. Poptáme se na Aine doma, seženeme si o ní co nejvíc informací, takže hned po slunovratu půjdeme do knihovny.“

Bulizník namítl: „Jestli je Marina její tajná dcera, nic o ní nenajdem. Určitě všechno zničili nebo rovnou nezapsali.“

„To jo, ale pravděpodobně najdeme nějakou nesrovnalost, nějakou díru do matrixu, a to nám pomůže se v pátrání zaměřit.“

Pochopili všichni a přikývli.

Bolest hlavy náhle ustoupila a Marina se mohla ve vodě konečně postavit. Do té chvíle ležela na hladině jako leklá ryba. Nyní si připadala téměř znovuzrozená a s úžasem se rozhlížela po sále.

Doposud viděla jen slabé aury v nočním lese a ve dne dokázala zahlédnout vybledlé aury jen v hlubokém soustředění, do kterého se jí nikdy moc nechtělo. Nebavila ji rutina tréninku pod vedením profesora Emanuela.

Žasla, když bolest odlétla jako motýlí křídla a ona viděla zářící mramorové zdi, zářící vodu a přelévající se aury venku kolem keřů na terase.

V úžasu se metamorfovala, aby mohla z terasy vyhlédnout. Zářilo i jezero, zářily lesy na stráních kolem hladiny. Teď bez té několidenní bolesti a s vidinami aur si připadala jako v naprostém ráji. A jak tam tak stála, najednou si přála spatřit víc.

A proč bych vlastně nemohla? napadlo ji. Rusalka je stejně někde v jezeře a já tu musím odpočívat o samotě. Nymfy krásně zpívají, až z toho mám husí kůži. Krásné hlasy mají a ta smutná melodie... Kdyby tak přišel... Slíbil mi zarámovaný diagram zrození. Ale zatím ho nepřinesl... Co když ho nepřinese? sklonila smutně hlavu. Nepamatovala si na žádné

ze svých dětských zamilovaných trápení. Vlastně nevěděla, co je láska. Nepamatovala si na ni, ani na lásku ke své rodině, vztahy mezi ní a Rusalkou se teprve rodily, hledala svůj vztah k Médee, byla zmatená rozesmátým Pukem. Na Arthosovy oči, jeho hlas a pohled nedokázala zapomenout, ani když spala. I ve snu se s ním potkávala.

Zoufale se chtěla dozvědět, co si s Arthosem říkali, když se potkávali předtím. *Byli jsme vážní, nebo jsme se spolu smáli? A jaké to bylo, když mě zachránil?* sevřela ruce jako k modlitbě a podepřela si jimi nos. Pozorovala, jak vyzařují stále silnější vlnivé světlo. Celé její tělo vyzařovalo ve vlnách a ze všech stran jí prostupovaly tiché neznámé zvuky. Nyní už vyzařovalo úplně všechno. I vzduch v sále, i vzduch na terase.

A potom to zahlédla.

Vyděsila se.

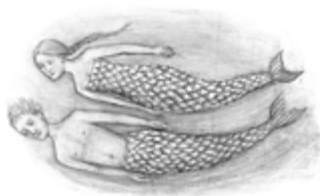
Prolétl kolem ní stín. A další. Měla dojem, že někdo prošel sálem, ale nedokázala na tu bytost zaostřit, jak byla rychlá... Obeštel ji mráz. Schoulila se, couvla, aby dalšímu blížícímu se stínu unikla, ale jiný se vynořil přímo před ní a...

Jen těsně ji obešel.

Otvírala ústa, aby zakřičela, ale nevydala ani hlásku.

V tom voda zašeptala a Marina slyšela hlas.

*Marina, ona... Klepeta, klepeta... stříhat peříčka. Labutí peříčka...
Marina... Stříhat... Krev? Au...*

Setkání v lese

6.

*Kouzlo mé je rozlomeno a jediné,
co mi zbývá, je má slabost...*

– William Shakespeare, Bouře

A SLOVA BYLA stále blíž: *Marina, ona... Klepeta, klepeta... stříhat peříčka. Labutí peříčka... Marina... Stříhat... Krev?*

Pryč! Pryč! Boty. Kde mám boty... Marina se nacpala do sandálů a ve zmačkaném dlouhém triku, ve kterém odpočívala, a nemotorně, jak jen jí to palce vylézající z malých sandálů dovolily, vyběhla ze sálu. Stráže ji nechaly jít.

Stráží se nemá smysl ptát, jestli to slyší. Vždyť tady nikdy nikdo neshlí, co já slyším, blesklo jí hlavou, když Rusalčiny vojáky mýjela. Pokoušela se běžet na nejistých nymfích nohou.

S dalším stínem se srazila na rohu chodeb – vynořil se před ní a hned se zase rozplynul.

Musím k jezeru, najít Rusalku... Možná blázním... Mám přeludy..., zadýchávala se.

Když vyběhla ze zámku na schodiště, horký vlhký vzduch se pod stoupající Lunou srážel v teplou těžce dýchatelnou mlhu, která jí šla vstříc.

Mlha hrála barvami a halila jezero jako duhová opona. Avšak nepřestaly se z ní vynořovat divné stíny. Nezřetelné, rozmazané. A jeden nyní právě Marinou k její hrůze prošel.

Nic se jí nestalo, přesto zůstala stát jako zmražená. Voda šplouchala a zdáli zpívaly nymfy.

Skočím do vody a poplavu za nimi... Musím najít Rusalku...

Vtom z blízké jezerní vody znovu vzlétl ten hlas. Byl slabý, monotónní, nezněly v něm žádné city, ani láska, ani nenávisť.

Chapadla, chapadla... Na břehu... Marinááá...

V Marině se probudil postřeh zděděný po Aine, postřeh celé elfí a vílí říše. Oko by nestačilo mrknout, jak rychle se obrátila a rozběhla mlhou. Do neznáma, do husté mlhy, pryč, pryč od jezera. Vůbec ji nenapadlo, že ani Světlana ani Julián hlídající v té mlze pod terasou netuší, kde je.

Míjela kmeny stromů, pod nohama jí praskaly suché větvičky. Otáčela se dokola, ale mlha odhalovala jen nejbližší stromy.

Pryč, pryč od jezera! Každým krokem do svahu, do lesa ztrácel monotónní hlas z vody na síle.

Chapadla, klepeta... ničit peří... peří labutí... Marina! Neníí...

Dalších pár kroků a nastal klid, pronásledující hlas zmizel. Ale stíny ne. Dál se vynořovaly a mizely. Opřela se o kmen, aby se vydýchala.

Co teď? Zpátky nemůžu... Něco mě honí... něco ve vodě... Zůstanu tady.

Dech se jí zklidnil a mlha ustoupila. Les se rozjasnil aurami, až oči přecházely. Teď mezi stromy spatřila cestičku a váhala, zda se po ní dát.

Kdo mi poradí?

Přímo za jejími zády se ozvalo tiché štěknutí.

Pojď, Marino, pobízela ji rezavá čtyřnohá bytost s bílou náprsenkou. Marina se jí bála jako všeho neznámého, váhala, na svou strážnou lišku si nepamatovala. Nešla by za ní, jenže les zašeptal a kolem se hrozivě zvedly větve trnitého křoví a jediný únik byla cestička, na kterou lákala liška.

A tak ji následovala. Po jediné cestě, která zrovna byla k mání. Chvíli stoupala, chvíli klesala.

Nevím, jestli dělám dobře. Ale taky vím, že nevím, co mám dělat. Asi bych neměla utíkat, když nemám kam. Asi bych si na TO ve vodě měla počkat... Nejsm statečná. Bojím se...

Náhle se jí zdálo, že se v dálce cosi pohnulo. Nebyl to ani černošedý stín, ani vlnění aur. Opravdu v dálce skrze větve stromů a křoví spatřila kráčet skutečnou postavu v krémově šedém plášti s kapucí. Uskočila za strom, aby se neprozradila. *Liška zmizela. Jak zmizím já? Jak se to dělá, aby mě nikdo neviděl?* strnula a představovala si, že je průhledná jako vzduch.

A potom spatřila toho, na kterého po celý den myslela.

Arthos! Co tady děláš? Kam jde? přeběhla od stromu ke stromu, úplně zapoměla, že by mohla být odhalena. Srdce jí zběsile tlouklo. *Mohl by mi pomoci? Má zřejmě ten svůj královský plášť, tenhle modrý... Ráda ho vidím...*

„Egerie.“

„Arthosi.“

Zaslechla i na tu dálku jejich hlasy. Víkali se šeptem, bylo cítit, že se rádi vidí. Marině zatrnulo u srdce. Zůstala za dubem, očkem

vykoukla přes větev a viděla krásnou zlatovlasou dryádu, která si při setkání s Arthosem stáhla z vlasů tu krémově šedou kapuci a hedvábné prameny vlasů, mezi kterými jí vykukovaly větvičky, jí spadaly až do pasu.

Marinu bodlo u srdce. Vzpomněla si na fialové konce vlasů, které jí po metamorfóze nechala Rusalka odstříhnout. Taky na příběh, který jí Médea vyprávěla o jejím snu být blondýna kvůli nějakému Plantefoliemu.

Arthos byl proti Egerii vysoký, nyní se k ní sklonil a cosi jí šeptal. A Marině bylo do pláče. Nechtěla se na tu scénu dívat, a zároveň odtrhnout oči.

„Neměj strach, Arthosi, vždyť víš, že to zvládnu,“ usmála se Egerie.
Mluví k němu tak... tak důvěrně... A on?

„Zítřka tady, v tuto dobu,“ zazvonil Egeriin hlas.

„Počkám na tebe,“ přisvědčil Arthos, „hlavně buď opatrná.“

„Budu, ale ty si dej větší pozor. Já sem patřím, ale ty, Arthosi, tady v lese působíš podezřele. To tebe včera pronásledovali Ainini elfové, kdyby ti král lesa nepomohl...“ vtom se Egerie ohlédla Marininým směrem, takže Marině nezbylo, než se stáhnout za strom. Když za okamžik znovu vykoukla, ani Arthos, ani Egerie tam už nebyli. Sesunula se ke kořenům, objala si nahá kolena.

A já čekala, že mi přinese zarámovaný diagram zrození, já hloupá jsem si myslela, že bych se mu mohla líbit, i když je kentaur. A on už si dávno vybral tuhle krásnou dryádu, jen to oba tají, scházejí se tady a král lesa o nich ví. Nikdo jiný. Tedy teď už i já.

Seděla na zemi s tváří v dlaních. Plakala, protože v ní po Arthosově návštěvě vzplál cit. A nyní ho nemilosrdná skutečnost uhasila. Před očima jí tančily aury lesa jak na rozmazané paletě a neviděla žádné východisko. Ani ze své nenaplněné lásky, ani ze svého života, ve kterém si bez paměti a teď i bez lásky připadala zbytečná.

